

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz (przewodniczący)

SSN Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca)

SSA Romualda Spyt

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2006 r.,
zażalenia Z. R.

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., sygn. akt III
SO 23/05,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 października 2005 r. III SO 23/05 Sąd Najwyższy na podstawie art. 116 § 2 k.p.c. oddalił wniosek Z. R. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia protestu wyborczego z uwagi na oczywistą bezzasadność protestu.

Postanowienie to wnoszący protest zaskarżył zażaleniem zarzucając, że adwokat jest mu niezbędny, gdyż będąc pozbawiony wolności nie ma możliwości sporządzić protestu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje. Postanowienie sądu może być zaskarżone zażaleniem tylko, w przypadku jeżeli ustawa przewiduje taki środek odwoławczy. Na zasadach ogólnych zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje tylko w przypadkach określonych w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c., to jest od niektórych postanowień sądu drugiej instancji. Przepis nie przewiduje zaskarżenia zażaleniem postanowień Sądu Najwyższego. W sprawie niniejszej postanowienie Sądu Najwyższego zostało wydane na podstawie przepisów szczególnych – ustawy z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 499 ze zm.). Ustawa ta reguluje między innymi zasady rozpoznawania przez Sąd Najwyższy protestów wyborczych i w art. 80 § 1 stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje protest w postępowaniu nieprocesowym. Z kolei odnoszący się do postępowania nieprocesowego przepis art. 518 k.p.c. stanowi, że zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Ordynacja wyborcza nie zawiera przepisu pozwalającego na zaskarżenie postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w sprawie toczącej się w wyniku wniesienia protestu. Oznacza to, że na postanowienie takie nie przysługuje zażalenie. Zażalenie jest więc niedopuszczalne i podlega odrzuceniu na podstawie art. 370 i 373 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c.